newton media

MEDIA MONITORING

Vyhotoveno: 19.8.2016

Téma:
Armáda spásy

Přehled zpráv 13.8.2016 - 15.8.2016

Armáda spásy

Mladá fronta DNES

Kraj: Co s bezdomovci? **3**
13.8.2016 Mladá fronta DNES str. 15 Kraj Karlovarský Armáda spásy
Petr Toman

Nedělní Blesk

Necht se brát... ..... **4**
14.8.2016 Nedělní Blesk str. 32 Rozhovor Armáda spásy
Václav Suchan

Týden

Cesta pana Batta tam a zase zpátky **7**
15.8.2016 Týden str. 12 Aktuálně Armáda spásy
Tomáš Menschik

Kraj: Co s bezdomovci?

13.8.2016 Mladá fronta DNES str. 15 Kraj Karlovarský

Petr Toman Armáda spásy

Kraj: Co s bezdomovci?

Až 1500 bezdomovců je podle posledního sčítání v Karlovarském kraji. Problém s nimi mají zejména ve třech největších městech regionu - Karlových Varech, Sokolovu a Chebu

Petr Toman
redaktor MF DNES

KARLOVARSKÝ KRAJ Potíže s lidmi bez střechy nad hlavou považovali v nedávné anketě obyvatelé Karlových Varů za jeden z hlavních problémů města. Bezdomovců je podle posledního sčítání v kraji 1500, ale dlouho neřešený stav se má změnit. Karlovarský kraj totiž nyní pozval zástupce samospráv, strážníků, policistů i zaměstnanců neziskových společností k jednomu stolu. Výsledkem by měla být ucelená koncepce, která odpoví na otázku.

„Po diskuzi a schůzce s neziskovými organizacemi víme, že až třetina bezdomovců se může přes potíže přenést a vrátit zpět do normálního života. Tito lidé se do nesnází dostali ne vlastní vinou nebo mají například problémy s alkoholem, drogami. Pokud by se závislosti zbavili, nemuseli by zůstávat na ulici," řekl náměstek hejtmana Jakub Pánik.

Krajští radní proto rozhodli o vypsání výběrového řízení, z něhož vzejdou autoři koncepce. O zakázku se mohou ucházet vysoké školy, mezi třemi oslovenými institucemi figuruje Západočeská univerzita Plzeň a Univerzita Karlova v Praze. Pomoc od studentů vysokých škol za 400 tisíc korun má být připravena ještě v tomto roce a uskuteční se přímo v terénu, tedy v ulicích tří největších měst regionu.

Lidé mají z bezdomovců strach, což se i odrazilo v karlovarské anketě. „Důležité je zmínit, že bezdomovectví je problém sociální, nikoli bezpečnostní. Tím se potenciálně může stát, ale vždy se bude týkat jen zlomku lidí žijících na ulici," popravil myšlení některých občanů velitel karlovarských strážníků Marcel Vlasák s tím, že vymahatelnost práva je u lidí bez domova, kteří rezignovali na společenské hodnoty, nulová. Podle Vlasáka může samospráva vytvářet nekonečné množství vyhlášek, ale uložené pokuty nikdo nevymůže. „Strážníci evidují stovky kontrol bezdomovců. Nemálo z nich má ročně 50 a více záznamů. Zákaz pobytu, který měl být nástrojem na část přestupků, zde své poslání neplní, respektive jej neplní jak bylo očekáváno," dodal Vlasák.

1500 lidí bez domova žije podle posledního sčítání na území kraje

Sami odborníci, kteří se s lidmi bez domova setkávají denně, rozdělili problémy do dvou skupin. Jednou z nich je jejich stoupající věk. Podle zákona mohou lidé požádat o umístění do azylových domů, ale jen na dobu jednoho roku. „Často však lidé potřebují dlouhodobější podporu včetně lékařské péče. Podle mého názoru chybí v Karlovarském kraji zařízení pro tyto lidi. V Ostravě či Brně má Armáda spásy takzvané přístavy, to je něco mezi domovem pro seniory a azylovým domem," naznačil jednu z možných cest ředitel karlovarské Armády Spásy Martin Roušal.

Druhým problémem je vzrůstající počet duševně nemocných bezdomovců. „To je velká potíž, protože v kraji chybí psychiatři a psychologové. Lidé trpící závažnými poruchami jsou tak bez péče," uvedl Roušal. Zároveň připomněl, že u mladší generace bezdomovců je problémem životní styl spojený s drogami a alkoholem.

Naopak starší lidé mají problém s dluhy. V případě, kdy dluží i městu, automaticky přichází o možnost být zařazeni do domova pro seniory. Někteří o pobyt v těchto zařízeních ale nestojí. „Musíme mít možnost dostat je do ústavů i proti jejich vůli. Je to vše jen o změně legislativy," uvedl náměstek hejtmana Pánik. S tím ale nesouhlasí Roušal. „Donucování může skončit u ombudsmana. Řešením je větší zapojení magistrátů a některé lidi zbavit svéprávnosti," uvedl ředitel karlovarské Armády spásy a uvedl příklad. „Není vůbec výjimkou, kdy starší bezdomovec pobírá vysoký důchod. Kolikrát se stane, že cestou rozpůjčuje peníze a než dojde domů, je bez peněz. Proto bych se nebránil opravdu některým odebrat svéprávnost," nastínil jednu z možných cest Roušal.

Necht se brát...

14.8.2016 Nedělní Blesk str. 32 Rozhovor

Václav Suchan Armáda spásy

ší Joannu Pawliszyn (33)

Zpěvák se svou kapelou Aleš Brichta Project.

ěli jsme át... lo nám umnější!

Před třemi lety rocker Aleš Brichta (57) řekl Nedělnímu Blesku, že se už podruhé neožení. Proč změnil své rozhodnutí a vzal si o 24 let mladší Polku Joannu Pawliszyn (33)?

Text: Václav Suchan
Foto: M. Sekanina, archiv

Spekuluje se, že jste se takzvaně museli brát. Co je na tom pravdy?

Aleš Brichta: „Upřímně jsem se pobavil, když jsem tyhle spekulace četl. Další dítě je snad tím posledním, co bych si ještě v životě přál! Mám už dvě a to je až dost. Mít dítě znamená 18 let nepodmíněně! Děkuju, to už nechci zažít. V tom si s Johankou notujeme."

Opravdu, paní Brichtová? Vám je 33 let a vlastní děti nemáte…

Joanna: „Úplně mi stačí, že jsem vyvdala dva Alešovy potomky, dvojčata Aleše a Míšu. Dobře s nimi vycházím, chodíme spolu na pivo, je to mezi námi fajn."

Aby ne, když jsou to vaši vrstevníci!

Joanna: „Jsou o dva měsíce mladší než já! Ale abych neutíkala z otázky, svoje vlastní děti k životu nepotřebuju. Nedovedu si představit, že bych se starala o malé vřeštící dítě... A ještě maličkost – používám příjmení ve tvaru Brichta, nikoliv Brichtová."

Aleš: „Už když jsme se seznámili a poznal jsem, že nesnáší řvoucí malý »smrady«, řekl jsem si: »Paráda, na tomhle sympatickým přístupu můžeme stavět!« A zjistili jsme, že takových společných názorů máme opravdu hodně."

Aleš Brichta neměl nikdy nouzi o fanynky, byla jste jednou z nich?

Joanna: „To rozhodně ne. Nechodila jsem na jeho koncerty, nepištěla v kotli a nelezla za ním do šatny. Protože se ale zajímám o rockovou muziku, tak jsem samozřejmě věděla, že existuje. Z českých kapel jsem poslouchala tak Wanastovky a to je všechno."

Pak jste prý uslyšela Aleše v Ježíšovi…

Joanna: „Ano, strašně miluju rockovou operu Jesus Christ Supestar a jedna moje kamarádka z Brna mi poslala záznam, na kterém Aleš zpívá Piláta. A moc se mi to líbilo! Sehnala jsem si pak i další jeho muziku. A na netu jsem viděla i jeho fotky…Líbil se mi… A ta kamarádka mi řekla, že je Aleš, stejně jako já, volný."

Aleš: „No nevím, jestli jsem se jí líbil… Ale když jsme se pak potkali, řekla mi, že je překvapená, jak se se mnou dá normálně mluvit. Měla mě totiž za idiota!"

Joanna: „To vyplynulo z toho, co jsem si o něm přečetla v novinách. A říkala si: Jéžiš, co je to za týpka! Ale právě proto jsem chtěla zjistit, jaký opravdu je, a setkat se s ním. A to setkání jsem si chtěla dát k narozeninám…"

> ***Úplně mi stačí, že jsem vyvdala dva potomky a chodíme spolu na pivo.***

Zajímavý »sobědárek«! Jak k němu došlo?

Joanna: „Kamarádka mi poradila, kam chodí v Praze každé úterý na šipky. A trochu mě naočkovala k takové divoké akci. Přijela jsem před dvěma lety, konkrétně 18. srpna, do Prahy na oslavu svých narozenin a druhý den zašla do toho baru. A Aleš tam skutečně byl, proběhlo pivo, panák, fotka… A potom mě ukecal! Nebo já jeho?"

Aleše: „To já nevím, to už si nepamatuju, byl jsem naštěstí!" (směje se)

A přeskočila jiskra?

Joanna: „Došlo mi, že je to úplně jiný chlap, než jsem si myslela. Chytrý, má přehled..."

A hned ten den, tedy tu noc, jste spolu začali chodit?

Aleš: „Sčuchli jsme se, jak bych tak řekl… Zjistili jsme, že máme na spoustu věcí stejné názory…"

Jak to bylo dál?

Pokračuje na str. 34

Joanna: „Odjela jsem domů, ale psali jsme si na Facebooku a kecali na skypu. Za měsíc jsem přijela zase do Prahy, strávili jsme spolu pět dní a zjistili jsme, že je nám spolu dobře. Vrátila jsem se do Polska a od 15. října 2014 dala výpověď v práci. Od té doby jsme spolu."

A letos v červnu jste se vzali. Koho z vás to napadlo?

Aleš: „Po pravdě řečeno mě, z prozaických důvodů, že jako manželé budeme mít mnohem méně administrativních problémů. Na úřadech i na cestách."

Joanna: „No a taky, Aleši, potřebuješ hospodyni, sestřičku a ošetřovatelku?! To byl taky důvod, proč jsi si mě vzal, ne?!" (směje se)

Aleš: „Jasně že potřebuju, aby mi někdo doma uklízel, vařil, staral se o mě… Takže proč to nezlegalizovat. Ať je pokoj. Ani Johanka, ani já jsme se nechtěli brát, ale prostě jsme usoudili, že je to nejrozumnější."

Hele, Johanko, nechceš si mě vzít? Dávám ti týden na rozmyšlenou!

Joanna: „Říkala jsem si třeba, nedej bože, že jednou bude muset jeden z nás do nemocnice a ten druhý za ním ani nebude moct a neřeknou mu, co partnerovi je…"

Jak vás požádal Aleš o ruku?

Joanna: „Celý týden chodil nějaký zadumaný, o něčem přemýšlel. Tak jsem se bála, že je to konec našeho vztahu, a najednou, to bylo na Tři krále, 6. ledna, se ke mně přitulil, objal mě a zeptal se, jestli si ho vezmu!"

Aleš: „Řekl jsem: Hele, nechceš si mě vzít, aby se ty věci kolem vyřešily? Dávám ti týden na rozmyšlenou!"

To je ale dávka romantiky! Jak dlouho jste přemýšlela?

Joanna: „Dva tři dny. Dělala jsem trochu drahoty…"

Poté, co jste si před oddávajícím řekli ano, si Aleš po prvním manželském polibku otřel ústa…

Aleš: „Asi po minutě... Bylo vedro, lilo ze mě, tak jsem se musel otřít, abych nevypadal jako blbec. Je to vidět i z videa."

A jaký úžasný cylindr a žaket jste měl!

Aleš: „Johanka říkala, že mi to slušelo, když jsem se fotil na album Ráno ve dveřích Armády spásy. Tak jsem zajel na Barrandov do půjčovny kostýmů a půjčil jsem si v podstatě podobný hadry. Akorát že to nebyl smoking, ale žaket."

Kolik lidí vám přišlo na svatbu?

Aleš: „Na posvatební párty v Modré Vopici kolem 150 hostů, oběd byl ale jen v rodině, tam bylo asi 20 lidí. Svatba se podle mě vydařila."

Dvě svatby za život, to už vám asi bude stačit?

Aleš: „Bohatě! Původně jsem sice říkal, že podruhé už do toho nepůjdu, nevstoupím dvakrát do stejné řeky… No ale šel jsem do toho. Dal jsem si deset let pauzy od rozvodu a měli jsme svatbu 16. 6. 2016. Johanka zjistila, že můj rozvod nabyl právní moci 16. 6. 2006, ale to byla náhoda."

Ale ty šestky v datu jste chtěli?

Joanna: „Ano. Jednak se mi zdají skvělé tři šestky v datu pro štěstí a jednak je to svátek mojí babičky."

Takže nic satanského – 666?

Joanna: „Možná trošku…"

Aleš: „Jasně, když chodí do kostela a je teď Joanna Maria Anna Brichta!"

Opravdu jste věřící?

Joanna: „Ano, a chodím do kostela, jak říká Aleš. Ale nemusím, modlím se a mohu s bohem mluvit i doma, nebo jít na procházku a v lese přemýšlet o bohu."

Aleš: „Ale není to tak, že by si někde doma klekla a sepnula ruce, v životě jsem ji neviděl se modlit… Neprovokuje. Má respekt v mou nevíru v boha."

A v co věříte vy?

Aleš: „Já věřím tomu, že člověk se o sebe musí postarat sám, protože žádný pánbíček mu nepomůže. To je taky víra. A víra je v pořádku, to jen náboženství je dogmatická manipulace s lidmi."

Joanna: „Každý má svůj život a může si v něm dělat a věřit, v co chce. Shodneme se s Alešem, že podstatná je víra, v cokoliv. Jak má člověk víru, je to v pořádku."

Vaše manželka je o 24 let mladší než vy…

Aleš: „Od rozvodu je to moje nejstarší partnerka! Princip je jednoduchý, ať jsem s kýmkoliv, tak to hlavně nesmí být slepice, protože potřebuju se ženskou mluvit, diskutovat, jinak bych toho měl za 14 dní plné zuby. Já bych nevydržel s blbou ženskou a ona se mnou."

Láska prochází žaludkem. Je pravda, že vám manželka vaří i ve tři ráno?

Aleš: „Většinou ve dvě ráno, párkrát i ve tři... To je takový náš model, zrovna se domilujeme a řeknu: To mi ale vyhládlo! A Johanka: Řízek, nebo palačinky? To je masakr, co? Nechtěl byste to mít doma? Už chápete, proč jsem si ji vzal?"

Joanna: „Ty řízky jsem ale už měla obalené a stačilo je usmažit…"

Jak jste na tom s úklidem, další to oblíbenou domácí prací?

Aleš: „Já jsem naposledy uklízel tuším před třemi lety."

Joanna: „V uklízení jsem určitě o dost aktivnější, tak nějak uklízím, abychom se nepřerazili o věci… aby nebyla v bytě špína."

V Polsku jste pracovala v cestovní kanceláři, co děláte v Česku?

Joanna: „Starám se o Aleše. A pomáhám mu i s věcmi kolem muziky."

Aleš: „Stará se mi o garderobu, jezdí s námi na koncertní šňůry, na festivaly. Hlídá, abych doma nic nezapomněl. Pomáhá také s prodejem triček a takových věcí kapel Aleš Brichta Project a Aleš Brichta Trio."

Kde budete s kapelami do konce roku vystupovat?

Aleš: „Teď jsme hráli na velkém festivalu ve slovenské Snině, kde bylo z Česka jen pět kapel. Do konce roku pojedeme retro turné společně s Milošem Dodo Doležalem, které dal dohromady Radim Pařízek s novým Citronem. Asi osm koncertů, a po Novém roce druhá půlka turné. 22. prosince plánujeme na pražské Barče klasické rockové Vánoce. A na jaře jsme předskokani Pretty Maids, nějaké koncerty v Maďarsku a na Slovensku. A připravujeme nová alba. Práce je dost."

Musíte odhánět Alešovy fanynky?

Joanna: „Jasně, to musím, Aleš mi sám řekl, ať si chráním svoje území… Stalo se třeba, že přišla do šatny nějaká fanynka a říká: Aleško, podepíšeš se mi tady na… a pak mě viděla a řekla: …na kůži. Tak to ne. To by nešlo."

A co nesmí dělat fanynky Aleše Brichty?

Joanna: „Třeba si mu sedat na klín, podpisy na prsa, chytat ho za zadek a tak, to je hned ženu pryč!"

Svatební cesta

Na svatební cestu pojedou novomanželé na konci září. „Letíme na Kefalonii do Řecka, dostali jsme voucher jako svatební dar. Před 15 lety jsem tam točil klip Dívka s perlami ve vlasech. Jsem zvědavý, jak se to tam změnilo. Prý je tam klid, budeme se deset dní válet, žádné památky, cestování. A samozřejmě k tomu chlazené nápoje," plánuje Brichta. „Určitě dohlédnu na správný pitný režim manžela. Jako doma, každý den pěkně vodu, čaj a kakao..." doplňuje jeho manželka. „Jasně, něčím se to ouzo musí nařídit!" má poslední slovo rocker.

Nevěsta vybrala pro štěstí datum se třemi šestkami. Tak snad to páru dodá pro dalších let.

Aleš Brichta se ženil v klobouku a žaketu, které si půjčil v barrandovském fundusu.

Cesta pana Batta tam a zase zpátky

15.8.2016 Týden str. 12 Aktuálně

Tomáš Menschik Armáda spásy

ŠPATNÝ KONEC. Česko opustilo 49 křesťanských uprchlíků. Do Německa odjelo 25 z nich. Snímek z dubna zachycuje rodinu, která se vrací do Iráku. Podle humanitárních organizací teď Iráčané svého návratu litují.

Cesta pana Batta tam a zase zpátky

Utekli z Iráku do Česka. Pak prchali z Česka do Německa. Nemohli zůstat v Drážďanech a stěhovali se potřetí. Rodina pana Batta si sama zkomplikovala cestu k azylu. Další Iráčané, kteří zůstali v Česku, už mají své byty, učí se česky a někteří chodí do zaměstnání.

Pátrání po rodině iráckých uprchlíků, jejíž hlavou je pan Georgis Batto, uťala nesmlouvavá tajemnice Evangelické jednoty bratrské v saském městečku Herrnhut. „Máme striktně zakázáno poskytovat jakékoli informace. Rozhodlo o tom naše vedení. K případu jsme vydali prohlášení. Lituji, ale jinak vám nepomohu," podává nám úřednice papír se stanoviskem. Bratrská jednota střeží iráckou rodinu v částečném utajení. Ani obyvatelé městečka netuší, že mezi sebou mají azylanty.

Náboženská obec nechce riskovat, že jí pod okny budou mašírovat odpůrci migrace. V Sasku má základnu hnutí Pegida (Vlastenečtí Evropané proti islamizaci Západu). Evangelíci nedopustí, aby příznivci hnutí hrozili i lidem, kteří tak komplikovaně hledali azyl, až o něj málem přišli. Věřící z Herrnhutu dokonce dali ze svých řad dohromady improvizovanou ochranku, která v noci střeží klid azylantů.

Můžete si za to sami

Rozvětvená sedmnáctičlenná rodina irácких pravoslavných křesťanů patřila ke skupině 89 lidí ohrožených Islámským státem, kteří se v rámci projektu nadačního fondu Generace 21 dostali letos v lednu z Iráku do Česka. Po necelých třech měsících zmizeli Battovi letos v dubnu do Německa. Stěžovali si na podmínky v české ubytovně, na její adresu padla slova o „přemalovaném kravínu". Česká vláda i lidé prý Iráčanům dávali najevo, že je v zemi nikdo nechce. Takto se zástupci rodiny vyjadřovali také na konci června u správního soudu v Drážďanech, kde žádali o německý azyl.

V Česku se naopak hovořilo o nevděku uprchlíků. Ministr vnitra Milan Chovanec (ČSSD) v reakci na jednání Battových a dalších Iráčanů dokonce zastavil program na přesídlování křesťanů z uprchlických táborů na Blízkém východě. Politici kvůli tomu přišli o jeden z mála argumentů, jímž mohli partnery v EU přesvědčovat, že také Češi jsou ochotni pomáhat, jen to budou dělat po svém.

Drážďanský soud nakonec rozhodl o vrácení rodiny do Česka. Tuzemské

úřady totiž Iráčanům poskytly víza a podle evropského práva jsou zodpovědné také za azylové řízení. „Nehraje žádnou roli, že se nálada v Česku kvůli odjezdu rodiny do Německa stala odmítavější, což žadatelé o azyl doložili příslušnými podklady. Soud je přesvědčen, že si to žadatelé podstatnou měrou způsobili vlastním jednáním," stojí v rozsudku.

Pan Batto a jeho příbuzní využili poslední možnosti, jak zůstat ve vytouženém Německu. Požádali o církevní azyl a na konci července ho získali. Náboženské organizace ho poskytují jedincům, kterým by po odsunutí z Německa hrozilo nebezpečí. „Nedá se vyloučit, že rodinu čeká vyhoštění z Česka do Iráku, čímž se její členové ocitli ve stavu ohrožení života. Bratrská jednota proto okamžitě vyšla vstříc jejich prosbě o církevní azyl," píše se v prohlášení, které evangelíci z Herrnhutu vydali 26. července.

Na základě církevního azylu mohou Iráčané pobývat na půdě sousedního Saska. Jeho obyvatelé se ale k uprchlíkům stavějí snad s ještě větším odporem než Češi. V této spolkové zemi se na začátku roku odehrály útoky proti azylovým zařízením, jimiž se musel zabývat Německý spolkový sněm i vláda.

Město azylantů

V Sasku se ale těžko najde pro uprchlíky vhodnější místo než Herrnhut vzdálený zhruba dvacet kilometrů od českých hranic. Pečlivě rekonstruovaný historický areál Bratrské jednoty zabírá přibližně třetinu městečka s necelými třemi tisíci obyvateli. Zahrnuje hospic, školy a internáty. Iráčané jsou v něm dokonale skryti. „I kdybych o nich něco věděl, nepoznal bych je. Podívejte se, kolik je tady turistů," reagovali opakovaně obyvatelé Herrnhutu na otázky týkající se Iráčanů. Jejich město se pyšní tím, že zde na začátku 19. století vznikla první vánoční hvězda složená z typických jehlanů. Ozdobou krášlí své domy evangelíci po celém světě a také tato tradice je láká k návštěvě Herrnhutu. Azylanti s turisty snadno splynou.

Nic o nich netušil ani Mehmet Can, turecký majitel restaurace s kebabem. „Pochybuji, že tady žije někdo z Iráku. Máme tady jenom jediného azylanta. Pracuje u mě," řekl. Z kuchyně vykoukne hlava drobného muže. „To jsem já. Přišel jsem už před pěti lety," hlásí kuchař narozený v Afghánistánu.

Foto: 1 Profimedia.cz 2 Karel Šanda

EVANGELICKÝ VATIKÁN. K Bratrské jednotě se hlásí zhruba milion věřících po celém světě. Své centrum mají v saském Herrnhutu.

O nových obyvatelích města určitě musí něco vědět jeho starosta Willem Riecke. Před setkáním chtěl ale vědět, na co se ho TÝDEN bude ptát. Jakmile zjistil, že se rozhovor bude točit kolem uprchlíků a nálad lidí v Sasku, schůzku zdvořile, ale jednoznačně odmítl.

Z historického pohledu je velmi pozoruhodné, že utečenci z Česka skončili právě v Herrnhutu. Město, známé i pod českým názvem Ochranov, založili počátkem 18. století moravští bratři, kteří sem utekli z okolí Fulneku. Z habsburské říše je vyhnalo pronásledování evangelíků v době, pro niž se vžilo sporné označení „temno". Jedna z hlavních ulic městečka nese jméno nejslavnějšího českého emigranta té doby, Jana Amose Komenského.

Chtěli snad dnešní členové Bratrské jednoty přijetím uprchlíků z Česka něco vzkázat do země, z níž utekli jejich předchůdci? „Je to velmi zvláštní, že Herrnhut byl v roce 1722 založen lidmi pronásledovanými v Čechách a na Moravě a že právě my smíme poskytnout ochranu uprchlíkům z Iráku. Cesty Boží jsou někdy opravdu nevyzpytatelné," sdělil Andreas Tasche, který má v náboženské obci na starosti záležitosti uprchlíků a který nakonec svolil k interview přes e-mail.

Dříve násilí, teď dobro

Tasche v korespondenci ujišťoval, že církevní azyl nemá politické, nýbrž čistě humanitární účely a nijak nesměřuje proti postupu českého státu. Jeho argumenty pro pomoc uprchlíkům znějí přesvědčivě. Otázky víry uvádí na prvním místě: Ježíš byl přece také přítelem všech cizích, chudých, znevýhodněných a vyloučených. ▶

■ Přijmeme vás, ale neradi

V České azylové politice panuje zmatek. Prezident Miloš Zeman a vicepremiér Andrej Babiš (ANO) prohlašují, že jsou proti jakémukoli přijímání uprchlíků. Pochybnosti nad dohodami uzavřenými v EU čas od času vyjadřuje také ministr vnitra Milan Chovanec (ČSSD). TÝDEN žádal od jeho úřadu přehled o tom, jak dohody týkající se uprchlíků fungují a zda se s nimi počítá do budoucna. Nepřišla žádná odpověď, pouze odkaz na červencový materiál z ministerstva. Z něho vyplývá:

- Celkem má Česko do konce roku 2017 přijmout 2692 uprchlíků z Blízkého východu.
- Do tohoto počtu spadá závazek přesídlit do Česka 400 lidí z uprchlických táborů na Blízkém východě. Zatím přicestovalo 20 Syřanů z Jordánska a 32 Iráčanů z Libanonu.
- Do kvóty pro přesídlení vláda započítává i uprchlíky, které by měla přijmout na základě dohody EU a Turecka. Během následujících měsíců by z Turecka mělo dorazit 81 běženců. Jejich spisy prověřuje ministerstvo vnitra.
- Další závazek v rámci kvót se týká přesídlení uprchlíků z Itálie a Řecka. To však vázne. Vláda od počátku nabízela oběma zemím, že přijme prvních 50 lidí. Řecké úřady chtěly „relokovat" do Česka sedm lidí. Tři z nich ovšem utekli, aby se vyhnuli stěhování. Do Česka dorazili čtyři.
- Stranou mezinárodních dohod běžel projekt na přesídlení iráckých křesťanů. Nadační fond Generace 21 přivezl 89 Iráčanů. V Česku jich zůstalo 40.
- Podtrženo, sečteno: podle materiálu ministerstva je teď v Česku 96 uprchlíků.

Foto: 3 archiv

▲ **PAN BATTO.** Snímek zachytil hlavu rodiny, jak poskytuje rozhovor pro TV Prima. Uprchlickou ubytovnu tehdy popsal jako přemalovaný kravín.

Pak připomněl tradici Bratrské jednoty: misionáři z Herrnhutu pomáhali a pomáhají lidem v 35 zemích světa.

„S námi Němci přišla do světa i do Česka také spousta nenávisti, bídy a násilí. Teď konečně můžeme pro lidi jiných národů udělat něco dobrého," pokračoval Tasche. „Chceme navíc ukázat, že v Sasku nežijí jen příznivci Pegidy a AfD *(Alternativa pro Německo, pozn. red.)*. Je tu také spousta lidí, kteří jsou sice v přístupu k cizincům nejistí, protože se to 80 let neměli jak učit, ale na druhou stranu k nim dokážou přistupovat s laskavostí," dodal Tasche.

O uprchlících bedlivě sledovaných českou veřejností ale nechce sdělovat podrobnosti. „Žádám vás o trpělivost. Nejdříve potřebují klid a pocit bezpečí. Někteří z nich jsou traumatizovaní, jiní nemocní, jedna paní je těhotná," prohlásil Tasche. Už vůbec nechtěl srovnávat podmínky pro azylanty v Česku a Německu. „Sami se teprve snažíme vyznat v tom, co se v Česku vlastně stalo," tvrdí.

Těžko říct. Dodnes se v tom sotva orientují i lidé, kteří s rodinou Battových byli v přímém styku. Vše nasvědčuje tomu, že se v Okrouhlíku u Jihlavy, kam se letos v lednu azylanti dostali po příletu z Iráku, odehrála série podivných nedorozumění.

Zpěvákův vliv

U soudu v Drážďanech si Iráčané stěžovali například na to, že v Česku dostávali k pití špinavou vodu. Humanitární pracovníci to vidí jinak. Iráčané prý jen nechtěli pít vodu z kohoutku. Nenechali se přesvědčit, že u nás je nezávadná. U soudu také padlo, že uprchlíci byli pod neustálým dohledem, a to i na toaletách. Opět to nejspíše souvisí s vodou: Iráčané prý nebyli zvyklí uzavírat vodovodní kohoutky. Občas to šel někdo zkontrolovat.

„My rozumíme tomu, co padlo u německého soudu. Když člověk udělá životní chybu, snaží se najít jakýkoli způsob řešení. Takže to chápeme, i když neříkají pravdu. Udělali chybu a pravděpodobně si i zkazili život," uvedl Martin Frýdl z nadačního fondu Generace 21, který sem Iráčany přivezl. Tak zlé to však asi nebude. Podle statistik německé úřady vezmou pod ochranu skoro každého, kdo předtím získal církevní azyl.

Proč ale Iráčané tolik riskovali, že pojedou zpět do země stižené válkou? „Na jednu stranu deklarovali, že chtějí zůstat v Česku, ale zároveň chtějí být svobodní a nebýt pod žádným projektem," uvedl pro MF Dnes Radim Fiedler, který se o Iráčany staral přímo v Okrouhlíku. „Ale to nedeklarovali všichni. V jejich kultuře se hodně hledí na zájem celku, rodiny, nikoli jedince. Pokud tatínek řekne, všichni půjdou s ním. Takže my víme, že zejména mladší lidé s dětmi nechtěli odejít, chtěli se nastěhovat do bytů, říkali, že se jim tady líbí. Ale rodinná rada rozhodla jinak," dodala Dana Fiedlerová.

Klíčovou roli zřejmě sehrál muž, kterého personál v Okrouhlíku překřtil na Zpěváka. Evan Matti měl v Iráku slušné publikum a podstatný vliv měl nejspíše i na rodinu Battových. Do programu Generace 21 se dostal na poslední chvíli na žádost českého ministerstva vnitra. Doporučily ho mezinárodní organizace. Kvůli Mattimu zřejmě Battovi pustili z hrsti českého vrabce a dali se do chytání německého holuba na střeše. Zpěváka se to už netýká. Podle kusých zpráv z Německa to byl právě on, komu soud v Drážďanech odsouhlasil azyl. Soudce přihlédl k tomu, že má v Německu část rodiny.

Tomáš Menschik ■

■ Čeština, práce a byty

Čtyřicet Iráčanů, kteří zůstali v Česku, napravuje pověst uprchlíkům, kteří před českou pohostinností utekli do Německa nebo se vrátili zpět do Iráku.

Úspěšnost v přesídlování iráckých křesťanů do Česka není velká. Z 89 uprchlíků zde po sedmi měsících žije jen čtyřicet. Nadační fond Generace 21, který jejich cestu do Evropy organizoval, si přesto troufá mluvit o úspěšnosti. Opravňuje ho k tomu každodenní život Iráčanů u nás.

„Jsou velmi šikovní, opravdu mají velký zápal pro češtinu, ještě si říkají o domácí úkoly, ať se mohou více učit. Myslím, že takové studenty by chtěl asi každý učitel," říká Zuzana Samcová ze Slezské diakonie, která má na starosti pět iráckých studentů. V Českém Těšíně žije devatenáct Iráčanů. Za peníze z Generace 21 žijí v pronajatých bytech a hledají si práci.

V obdobné situaci je 21 uprchlíků, kteří nyní žijí v Praze. „Všichni už bydlí v bytech, jsou rozseti po celé Praze a intenzivně se učí češtinu. Děti jsou přihlášeny do škol, kam od září nastupují," řekl Petr Janoušek z Armády spásy, jež se o uprchlíky stará v hlavním městě. Jeden z mužů získal práci jako specialita v informačních technologiích. U iráckého lékaře Armáda spásy usiluje, aby Česko uznalo jeho vzdělání.

Všem iráckým křesťanům už české úřady vyřídily azyl, všichni tvrdí, že chtějí zůstat v Česku. V nejisté situaci zůstává většina z 25 Iráčanů, kteří odjeli do Německa. Dalších 24 lidí se rozhodlo vrátit do Iráku, kde se podle Generace 21 dostali do velkých problémů. Návratu údajně litují.

Za prvních pět měsíců utratil fond za dopravu a ubytování pro irácké křesťany pět milionů korun. „Dalších pět až šest milionů je ještě třeba, aby bylo možné uhradit roční integrační pobyt zbylým čtyřiceti uprchlíkům," řekl ředitel fondu Jan Talafant. Generace 21 získává peníze ze soukromých zdrojů a darů.